

DADZIS

1981

17

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPĒ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1981.

Nr

«DADZĪT»!

Limbažu rajona Urgas ciemam cauri tek skaistā Iģes upe. Te kādreiz bija vecas dzirnavas un zivīm bagāts ezers ar baltām ūdensrozēm. Salca ūdens, krito pāri slūžām.

Tagad tas viss ir pagātnē. Nelielais dzirnavu dambis, laika zoba sagrauzts, kādu

dienu sabruka. Un nav vairs gleznainā ezera ar baltajām ūdensrozēm. Nav zivju. Nav vairs valgmies tuvējās dārzniecības puķēm. Kā izsmiekls vientuļi stāv liels plakāts:

«Urgas dzirnavezers. Ar LPSR MP 1977. g. 16.09. lēmumu Nr. 555 piešķirts atsevišķā lietošanā Limbažu rajona k-za «Leņina ceļš» izmantošanai. Zivju zveja (makšķerēšana, spinningošana, ūdu izlikšana), motorlaivu turēšana atļauta tikai ar k-za valdes izdotām rakstiskām atļaujām.»

Kur nu vairs brauksi, ko nu vairs zvejosi...

A. ALBREHTE,
Rīga

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«PĀRDOMAS ŠAIPUS AUKLIŅAS»

11. numurā bija izraistījusi republikas patērētāju biedrību savienības sistēmas veikalu divvainā prakse. Pieņemot prāces, darba laikā tiek slēgti veikali vai atsevišķas nodaļas, kā rezultātā pircēji bieži vien spiesti atgriezties mājup bez pirkumiem. Paredzēt brīdi, kad veikals tiks slēgts preču pieņemšanai un kad to atkal atvārs, nespēj viens. Bieži vien pat paši veikala darbinieki ne.

Kā paskaidro Latvijas Patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētāja vietnieks b. A. Putincevs, tik tiešām pastāv zināmas grūtības preču pieņemšanā, jo trūkst gan tirdzniecības telpu, gan krāvēju. Veicot veikalu rekonstrukciju un kapitālremontu, iespēju robežās tiek paplašinātas noliktu telpas un ierīkotas īpašas piebrauktuves. Rajonu patērētāju biedrībām ar valdes lēmumu dots rīkojums nokomplektēt tirdzniecības bāzes, noliktu telpas ar krāvēju kadrem, šai nolūkā pārceļot krāvējus no autotransporta uzņēmumiem noliktu un bāzu štatos.

Bez tam b. A. Putincevs dara zināmu, ka gēdījums, ja veikalam ir paredzēts krāvējs, bet izkraušanas un iekraušanas darbus veic paši pārdevēji, viņiem šo darbu var apmaksāt, nepārsniedzot trīsdesmit procentus no darba

JAUTRAIS FOTOOBJEKTĪVS

ŠI BURTU MĪKLA ATŠIFREJAMA ŠĀDI: «DARBAM SLAVAI». DABĀ TO VAR APSKATĪT KOMBINĀTA «MĀKSĻA» GALDNIETĪBAS CEĶA TERITORIJĀ RĪGĀ, SATEKĻES IELĀ.

GOD. «DADZĪT»!

Esmu nesaprašanā. 1980. gada novembrī man nezināmu iemeslu dēļ nomainīja telefona numuru (vecais 24507, jaunais 50379). Sakaru nodaļā paskaidroja, lai neuztraucoties, tas būsot uz pavisam īsu laiciņu. 1981. gada sākumā ekspluatācijā nodotot jaunas automātiskās telefona stacijas un mums pirmajiem došot citu numuru. Jauni eipari nebūtu liela nelaime, bet tagad mūsu telefons strādā tikai pāris stundas nedēļā. Un vēl jaunums: Rēzeknes telefona mezglā mums paskaidro, ka numurus, kuri sākas ar ciparu «5», viņi neapkalpo. Pats sakaru nodaļas priekšnieks b. Bikovs arī, izrādās, te neko nevar līdzēt. Bet kas tad?

Pilsētas Ziemeļu rajonā šī gada sākumā tiešām nodeva ekspluatācijā jauno automātisko telefona staciju. Mums tika solīts jauns numurs vēlākais līdz 1. maijam, pēc tam jūnijā, un tā sekoja solījumi bez gala. Beidzot mums paziņoja, ka briuvu numuru vairāk neesot.

God. «Dadzi», lūdzu, iesaki, ko darīt tālāk, jo mūsu telefons beidzot nu ir apklusis pavisam!

Z. KRAUCIS,
Rēzeknē

«ETIDES PAR TAUPITĀJIEM»

«Dadža» 11. numurā bija ievietotas ar nolūku, lai uzzinātu, cik īsti maksā vakuuma sūkņa apmaiņa.

Tagad šajā jautājumā ir gūta pilnīga skaidrība. Latvijas PSR Valsts lauksaimniecības ražošanas tehniskās nodrošināšanas komitejas plānu un finansu pārvaldes priekšnieks b. A. Trizna mūs informē, ka 1980. gada 21. decembrī apstiprinātā vakuuma sūkņa nomaiņas cena ir 10 rubļu.

Tie 3290 rubļi, ko Daugavpils rajona «Lauktehnikas» mantīgie darbinieki pratuši iekasēt vairāk nekā pienākas, bija jāatmaksā.

«VISĒRTĀKĀ IEZEJA»

grūtā brīdī ir nedarīt neko. Pie tādas atziņas bija nākuši Česu 5. ATU vadība un šī uzņēmuma Valmieras filiāles priekšnieks A. Višņovs. Par to visu un daudz ko vēl citu «Dadžis» rakstīja 12. numurā.

Ražošanas autotransporta tresta «Latstrojtrans» pārvaldnieks b. A. Ivanovs mums atrakstījis cerīgu vēstuli, kurā starp citu teikts:

«[...] Ir izstrādāts konkrēts pasākumu plāns rakstā minēto trūkumu novēršanai. Šajā gadā paredzēta vispārējo celtniecības darbu pabeigšana, teritorijas asfaltēšana un labiekārto-

APFRIZĒTS FRIZĒTAVAS UZR FRIZĒTAVA ATRODAS RĪGĀ, IELĀ 7.

L. STĀLBERGS

MĪĻO «DADZĪT»

Karstā jūlija dienā Balvu gribēju veidzēt slāpes. Pie tirgukuma netālu no milicijas iera kiosku, kur palūdzu pudeli limonāda. Pārdevēja man paskaidroja, ka nādi pārdošot tikai apmaiņā pret šu pudeli. Turklāt dzert limonādu esot jāiet aiz kioska, pie celtnblokiem.

Glūži citādi viņa izturējās pret dzērājiem. Tiem pati taistja va deles un ļāva tukšot turpat loga priekšā.

Interesanti, ar ko gan alus tik patikami varētu atšķirties vēkiem, kas dzer limonādi!

A. P

Turpat b. Ivanovs norāda, ka filiāles priekšnieks A. Višņovs no darba atbrīvots.

«BRAUKSIM UZ JŪRMALU!»

Tā «Dadžis» aicināja 12. numurā, ja ceptās maizes kvalitāte, salīdzinot ar las maizīti, vairs neiztur kritiku.

Kā raksta pārtikas rūpniecības ministriņš b. D. Ābrants, Rīgas maizes fabri joprojām aktuāls ir kadru jautājums. Šr šeit vēl neesot iespējusi apgūt vaj kvalifikāciju, lai patstāvīgi ceptu kvalitātes maizi.

Tācu pastāv zināmas cerības, ka sl uzlabosies. Ar 1981. gadu maizes raiz uzņēmumos ir ieviestas papildu apstiprināti ar kopējie pasākumi, kas Pārtikas rūpniecības, Tirdzniecības, S Autotransporta un šoseju ministrijām.

«ŠE TEV NU BUJA!»

Šāds sauciens izskanēja no «Dadža» mura lappusēm, aplūkojot Rīgas psihogiskās slimnīcas darbinieces Lidijs pūles, lai atbrīvotu slimu radnieku no ko rūsa un kodes maiftā...

Rīgas republikāniskās psihoneirol slimnīcas galvenā ārste b. Z. Sočņeva dara zināmu, ka medmāsa L. Nīgales

— TIE TUR BRAUC UZ MANU IECIRKNI! ES NU VARU NAKT JUMS TALKĀ!

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNĪKĀ

KLĪSTOŠAIS HOLANDIETIS UN KOKTEILU RECEPTES

Pirmajā brīdī var rasties šaubas, vai Klīstošajam holandieim un kokteiļu receptēm ir kas kopējs. Jā, ir! Gan holandieim, gan receptēm tumši spēki uzkrāvuši lāstus. Taisnība gan, lāsti drusku atšķiras — vienā gadījumā mūžīga klīšana pa jūrām un otrā gadījumā pazušana. Bija recepte, un ļaudis zināja, kā izgatavot kokteili, bet pēkšņi recepte pazūd, un kokteiļa noslēpums nekavējoties nogrimst aizmirstības tumsā. Vēl jāpiezīmē, ka noslēpumainā kārtā pazūd vienīgi bezalkoholisko kokteiļu receptes. Neficami, vai ne?

Un tomēr šovasar saldējuma kafejnīcā «Ledenīte» neviens neatcerējās, kā jākuļ piena kokteilis, jo kokteiļa recepte, kā jau minēts, bija pazudusi. Laimīgā kārtā nebija pazudusi neviena no konjaku saturošo kokteiļu receptēm, tāpēc šos dzērienus kafejnīcā apmeklētāji varēja pasūtīt bez grūtībām.

Ļotiīga ķibele piemeklēja arī kafejnīcu «Lācītis». Tur bezalkoholiskie kokteiļi ēdienu kartē bija ierakstīti, bet pasūtīt varēja vienīgi tādus, kam ir pielīti kaut kas grādīgs.

Tas, protams, liekas pārdabiski un cilvēka prātam neizprotami. Precīzēsim: pagaidām neizprotami. Agri vai vēl pienāks diena, kad zinātne atminēs gan Klīstošā holandieša, gan pazudušo receptu noslēpumu. Un visi, tai skaitā arī Rīgas pilsētas sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu vadītāji, tad priecīgi dosies uz saldējuma kafejnīcām sūkt bezalkoholiskos kokteļus.

APDROŠINĀŠANĀS PRET APDROŠINĀŠANOS

Šodien var apdrošināt visu ko — lopus, mēbeles, automobili, dzīvību un tā tālāk, un tā joprojām. Tomēr dažiem pilsoņiem ar to vēl nav diezgan, un viņi ierosina apdrošināšanas diapazonu paplašināt. Tā, piemē-

ram, pazīstamais matemātiķis N ierosinājis apdrošināt savu darba laiku pret rindā stāvēšanu. Kuriozākais ir fakts, ka matemātiķim N šī ideja radusies, stāvot rindā pēc naudas, kas viņam pienācās sakarā ar apdrošināšanas līguma termiņa izbeigšanos.

Būdam ļoti pedantisks, matemātiķis N laiku, kas patērēts naudas saņemšanai, fiksējis ar matemātisku precizitāti: ieešana uz apdrošināšanas pārvaldi — 20 min., stāvēšana rindā dokumentu noformēšanai — 15 min., ieešana uz banku — 15 min., stāvēšana rindā pie lodziņa, kur jāiesniedz dokumenti — 12 min., stāvēšana rindā pie lodziņa, kur izmaksā naudu — 25 min., atgriešanās darbā — 20 min., kopā stunda un 47 minūtes.

Nav nemaz tik daudz, bet matemātiķis izskaitļojis, ka apdrošināto ir tūkstošiem, tāfād tautas saimniecībai iet zudumā tūkstošiem stundu, jo bankā nauda saņemama vienīgi apdrošināto personu darba laikā. Un lauku rajonos dzīvojošiem šādā sakarībā parasti jāzaudē visa darba diena.

Ekonomisti uzskata, ka ievērojamā matemātika N priekšlikums par laika apdrošināšanu pret rindā stāvēšanu nav īsti pārdomāts. Pēc ekonomistu domām, būtu pareizāk, ja dokumentus naudas saņemšanai klientam nogādātu leipnais apdrošināšanas aģents, jo viņš pie klienta ierodas tik un tā, lai noslēgtu jaunu līgumu. Bankas savukārt varētu vienkāršot naudas saņemšanas procedūru. Redzot, cik ērti ir saņemt pa apdrošināšanas laiku uzkrātos līdzekļus, klientu skaits augtu nepieredzēti strauji.

Iespējams, ka šādā gadījumā rastos nepieciešamība apdrošināt apdrošināšanas pārvaldes pret pārāk strauju klientu pieplūdumu. Bet arī tad tas būtu izdevīgi visiem — gan pārvaldēm, gan klientiem, gan pazīstamajam matemātiķim N, kas varētu izrēķināt, cik daudz laika šādā veidā tiktu ietaupīts.

A. TSAIS,
zinātņu kandidāts

G. BERZINS

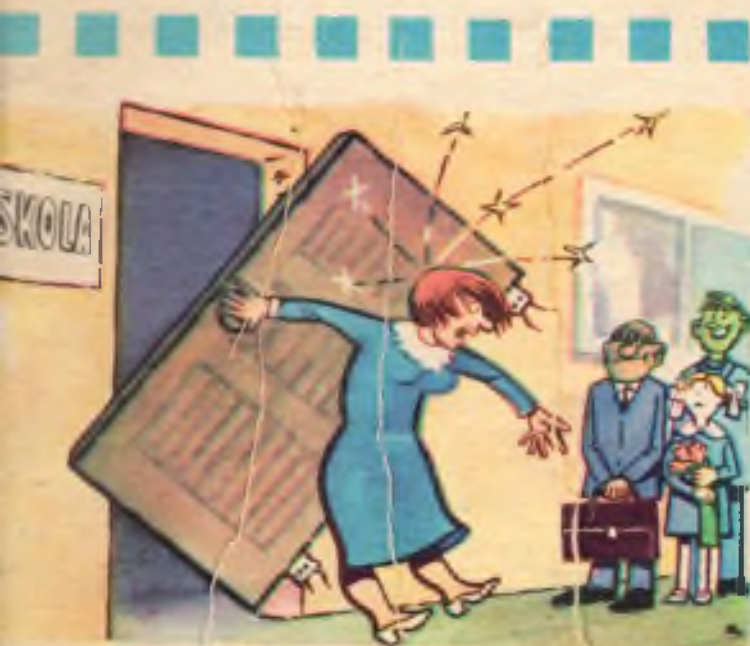

KĀ ES VARU ATŠKIRT, KUR JOSU UN KUR MANS!

D. BREIKSS

A. MUKANS

— UN TAGAD, BĒRNI, IZREMONTĒTĀ SKOLA JUMS PLASI ATVERIS...

E. RUSMANIS

KĀPĒC JANKA BRAUC UZ IECAVU

Vienā jaukā dienā Bauskas rajona Tautas kontroles komitejā ieskrēja uztraukusies meiča un ar asarām acīs izdvesa:

— Janka atkal aizbrauca uz Iecavu!

Pēc brītiņa nomierinājusies, atnācēja izstāstīja, ka Janka esot viņas līgavainis, strādājis ATU-28 par šoferi un nu jau otru nedēļu braucot uz Iecavu.

Pa telefonu izrunājušies ar ATU-28 vadītājiem, kontroles komitejas darbinieki sāka meiteni mierināt:

— Jankas rīcībā nav nekā nosodāma. Kā izriet no ATU darba plāna, šoferiem 1981. gadā jāpievied rajona saimniecībām piecdesmit pieci tūkstoši tonnu birstošās kravas.

— Bet kāpēc viņš nebrauc uz Skaistkalni, Bārbeli vai Vecumniekiem? — meitene vaicāja. — Smilšu piegādi rajona lauksaimniecības pārvalde ir ieplānojusi visām saimniecībām.

— Varbūt Janka skraida pa Iecavas veikaliem un meklē jums kāzu dāvanu?

— Neticu vis, — meitene slaucīja asaras.

Gribēdami Jankas līgavai palīdzēt, tautas kontrolieri ieteica viņai nelielu vilcību.

— Šodien pastāstīet Jankam, ka rīt Vecumnieku veikalos būs dažādas importa preces. Pati redzēsiet — rīt viņš lūgs ATU vadību, lai viņu sūta strādāt uz Vecumniekiem.

...Nākamajā dienā Bauskas rajona Tautas kontroles komitejā ieskrēja uztraukusies meiča un ar asarām acīs izdvesa:

— Janka atkal aizbrauca uz Iecavu! Viņam tur noteikti ir kāda brūtel Lūk, pierādījums, — un asarainā būtnē pasniedza kontrolieņiem saņurciņu papīra lapiņu, uz kuras ar Jankas roku bija rakstīts — «Kaija».

Te nu tautas kontrolieņiem

gribot negribot bija jāpiekrīt, ka Jankam Iecavā ir brūte Kaija. Tāpēc viņi kopā ar raudošo meiču devās uz Iecavu.

Ieraudzījis savu līgavu, Janka nobālēja un tūlīt atzinās visos grēkos:

— Iecavas kolhozā strādāju tāpēc, ka te var šmugulēt ar celazīmēm!

Bet, kad Jankas līgava piebāza viņam pie deguna saņurciņu papīra lapiņu, uz kuras bija uzrakstīts vārds «Kaija», nabaga mīļotājs, sīdams dūri krūtīs, apzvērēja, ka tā saucoties smilšu karjers un ka nekāda sieviete šeit neesot iejaukta. Un vēl Janka pieminēja, ka šī paša iemesla dēļ viņa draugs Jurka strādājis kolhozā «Code», un vēlī uztraucoties arī Jurkas sieva. Vārdus «Guntas», kas figurējis Jurkas celazīmē, apzīmējot nevis brūtes, bet gan fermes nosaukumu.

Pārbaudot Jankas liecību, Bauskas rajona Tautas kontroles komiteja atklāja, ka starp ATU-28, kolhozu «Iecava» un «Code» vadītājiem bija noslēgta džentlmeniska vienošanās: ATU apņemas piegādāt šiem kolhoziem daudzārt vairāk smilšu, nekā tas norādīts lauksaimniecības pārvaldes limīsarakstā, savukārt kolhoza vadītāji apsoltās pievērt acis uz šoferu nepareiziem ierakstiem celazīmēs.

Rezultātā 1981. gada pirmajos četros mēnešos ATU-28 piegādāja kolhoziem «Iecava» un «Code» vairākus desmitus tūkstošus tonnu birstošās kravas (pēc lauksaimniecības pārvaldes limītiem vajadzēja 6,5 tūkstošus tonnu), bet savās atskaitēs ierakstīja vēl iespaidīgāku ciparu — 64,8 tūkstoši tonnu!

Nu, bet par šīm izdarībām Janku nevar vainot. Te lai uztraucas citu vīru sievas un līgavas.

J. JUZEFS

— LŌDZU, PIECELĪTIES, KAM VECĀKI STRĀDĀ GĀLDNIECĪBĀ!

NO KONKURSA MATERIĀLIEM

Stāvu atspiedies pret stabu un domāju. Šis laikam kādreiz bija izmantots, lai uzlīmētu afišas, bet nu jau sen stāvs plīks un aizmirsts. Nevienš pie tā neapstājas, izņemot mani. Man te patīk, jo te labi domāt. Visādas idejas nāk prātā. Tiklīdz galvā rodas tukšums, tā nāku uz šejieni un stāvu, kamēr galva ideju pilna. Pat tādos brīžos, kad citi meklē aizmiršanos alus bārā, es nāku šurp, lai pastāvētu. Stabs mani nomērina un ledvesmo.

Soreiz stāvu jau labu laiku, bet neko rosināšu sevi nejutu. Laikam tāpēc, ka pie staba piestājis vēl viens, un tas acīmredzot izraisa ideju noplūdi. Es to tipu jau agrāk levēroju. Viņš pagāja te garām reizī, divas, bet nu ir apstājis un stāvs. Sākumā pārļaida man vienaldzīgu skatenu, bet pamazām viņam radās tāda kā ziņkāre, interese, beidzot līdzjūtība. Viņš nemērīgi trinās gar stabu, jutu, ka viņš valdās, lai neuzrunātu mani. Man prāts uz sarunām nenesās, tāpēc uzgrēzu muguru, lai saprot, ka vēlos pabūt vienatnē. Aizlēgt stāvēt nevaru, nav jau mans personīgais stabs. Zēl. Labprāt šo vietu apžogotu, pieliktu uzrakstu «Nikns suns» un stāvētu, un visas idejas, kas te dzimst, būtu tikai manas. Redz, pietāja viens un viņam tūlīt iekoda ideja — iiesa ne visai izdevusies — uzrunāt mani. Acīmredzot sasodīti neatlaidīga ideja, jo pēc brīža viņš parādījās staba otrā pusē un blenza man tieši gīmi.

— Neatnācāt — viņš līdzjūtīgi vaicāja.

— Kas? — aizdomīgi pavēros jautātāja. Ko viņš grib no manis?

— Vai es zinu kas... — Vīrietis bija apmēram manos gados. Ja viņš neuzdotu savus mulķīgos jautājumus, es būtu notūrējis viņu par visnotaļ saprātīgu cilvēku. Klusēdams pārvietojos staba otrā pusē, bet pēc brīža mani atkal raudzījās tik milzīga

jautājuma pilnas acis, ka nolēmu atbildēt, lai tiktu no viņa vaļā. Ja kādu apmājusī stulba ideja, tad labāk to noīmēgt pašā sākumā, kamēr tā nav paguvusi izaugt.

— Nevienu negaidu. Stāvu tāpat vien, — es atteicu un pārvietojos atpakaļ iepriekšējā vietā.

— Piedodiet, es biju netaktisks, — viņš atvainojās, atkal parādījies manā priekšā.

STABS PIE KURA DZIMST IDEJAS

Paglabos aiz staba ziemeļrietumu pusē un domāju, ja cilvēks kaut ko sajēdz no takta, tad viņš saprātīgs un bez manas teikšanas atcerēsies, kur viņam mājās. Biju kļūdījies, šis bija no citas sugas, jo drīz vien smagi pūta staba ziemeļos. Sapratu, ka ir bezcerīgi no viņa paslēpties, jo stabs, tāpat kā zeme, ir apaļš. Lai uz kuru pusi es dotos, visur priekšā būs viņš, kam pie šī staba radusies ideja neatstāt mani mierā.

Stāvējām, klusējām, galvā pilnīgs tukšums. Laikam šodienas vienīgo ideju pievācis šis uzmācīgais tips.

— Jā, tādas viņas ir, — man līdzās atskanēja sērīga balss. — Jo jaunākas, jo ilgāk ņek uz sevi gaidīt, nesaprot, ka mums tā laika tā pamazāk atļicis... Un beidzot neatnāk nemaz.

Gribēju viņu nomērināt, ka nevienu negaidu, ka ar slepu un bērniem esmu apmierināts, bet tad iedomājos, ka viņš varbūt runā par sevi un es, vecais aunauplere, stāvu, neprotot! Tad jau ideja sākt sarunu ar mani nemaz tik mulķīga nav, ja viņš nolēmis mani no šejienes dabūt projām.

— Tu, draugs, atvaino, — es biedriski viņam teicu. Kad divi cilvēki tā kopā ir klusējuši, tad rodas sajūta, ka viņi ir veci

pazīņas, tāpēc nekaufredamies pārgāju uz «tu». — Sakī atklāti, tu kādu gaidī? Man jāizvācas!

— Ko tul — viņš nožausminājās. — Manos gados!... Man mājās slepa un pleci bērni. Es tikai gāju garām. Skatos — stāvs viens tāds. Skumīgs, es nedomāju, redz kāda spindzele, neatnāca, dienījamu cilvēku sarūgtināja. Zēl palika, divatē, domāju, vismaz būs jautrāks un, galvenais, — viņš plebilda, — respektablāks. CHādi iet te garām visādi un nez ko domā. Tad es iedomājos, ka cilvēkiem mūsu gados ir jāizpalīdzas, citādi kāds var tādas lietas saplēst, ka oi-oi-oi...

Mani uzvilnīja prieks, ka glupā ideja ir viņa paša radīta nevis staba ierosināta, tāpat vēl ir cerības, ka neaiziešu mājās tukšā. Nu, skaidra lieta, ka stāvēšana divatē izskatās solidāka — satikušies divi veci pazīņas, skolas, varbūt frontes biedri.

— Tu tikai nedomā, es tevi netraucēšu. Līdzko viņa būs klāt, tūlīt klusi un nemanāmi pazudīšu.

Ir gan cilvēks! Man taču... Nē, labāk neteikšu neko, lai paliek savā pārļecībā, citādi vēl nāksies izskaidrot, kas un kā, un tad mans ideju stabs valrs nebūs tikai mans, nāksies dalīties, kas zina, pēc tam varbūt tādas pusidejas vien dzims.

— Zini ko! — pēkšņi šis sajūsmināts uzsita man uz pleca. — Man ir ideja! Ejam uz restorānu!

Kļuva bāls — stabs bija nepārprotami deģenerējis — un sašļucis vilkos jaunajam pazīņam līdzī. Zīmīgi, ko viņš leteica atstāt, nerakstīju, legalvoju, ka arī man ir savs vīrēša fepnums. Viņš tam no visas sirds plekrita. Kad bijām visu krētni pie konjaka glāzes apsprieduši un ap divpadsmitiem naktī jautri un pacilāti atstājām restorānu, atzinu, ka man tomēr nebija taisnība. Kaut arī man ideja nebija radusies, tā bija nēliska. Bet tas bija tikai līdz brīdim, kad, pārnācis mājās, sirsnīgi parunājos ar slepu. Pēc šīs sarunas sapratu, ka labāk pameklēt citu stabu.

VISVARIS PLUNKŠKIS

— NU, KĀDS ŠO-
EN BIRUMS!
— ŠIS TAS JAU NO-
RST...

U. MEZAVILKS

Skriedams pa kantora koridoru, Pickulis mani gandrīz nogāza no kājām.

— Sveicināts, vecais! — viņš nīcīgi uzsauc. — Es braucu komandējumā uz Kaukāzu! Aug, vins, šašliks! Starp citu, nupat apulcē par tevi sava domas izteica Kaktiņš. Man, zini, mute palika vaļā. Nu, uz redz!

Pickulis aizdrāzās, bet es paliku stāvam kā pieminekli.

— Kaktiņ, Kaktiņ, kāds tu esi espris! — klusītiņām nopūtos. — Redzēji, ka neesmu sapulcē un tūlīt jēr, jēr, jēr... Interesanti, kā viņš mani ir apmelojis? Varbūt pastāstīja par skandālu «Jūras pērlē»? O, kāds neēlisl! Nekas, mīlais, to tu noēlosi, ai, kā noēlosi!

Nolēmu aprunāties ar Vēsrāgu.

gu. Vēsrāga sieva strādā juridiskā konsultācijā un prot rakstīt sūdzības. Tādās situācijās pareizi uzrakstīta sūdzība ir pusē uzvaras.

Paņēmu gastronomā pudeli kviesiņa, aizdrāzos pie Vēsrāga un izstāstīju par Kaktiņa negēlīgo izlēcienu.

— Mierīgi, — Vēsrāgs man sacīja. — Mēs atradīsim pāris faktiņus, un apmelojājs būs iznīcināts! Uzraksti, ka pagājušajā decembrī Kaktiņš trīs dienas neieradās darbā.

— Toreiz viņš bija komandējumā.

— Nav svarīgi. Darbā nebija, un viss. Kas pēdējā laikā atlaisti no darba par plēģurošanu?

— Jesperinš un Vecbodītis.

— Nu re, uzraksti, ka mīlais Kaktiņš bieži redzēts viņu sabiedrībā. Tātad...

Nākošajā dienā ķeros pie rakstīšanas. Man laimējās — nejauši uzzināju, ka negēlā sievas tēva brāļa znata svainis ir kaut kāda tresta priekšnieka vietnieks. Tātad mūsu pienākums ir pievērst sabiedrības uzmanību Kaktiņa lišanai uz augšu pa karjeras kāpnēm. Varbūt viņš tika izvirzīts pašreizējā postenī pateicoties radnieciskām saitēm? Tālak noteikti jāmin, ka pēdējā laikā kolēģi aizvien neatlaidīgāk runā un spriež, vai minētā intriģanta augstskolas diploms nav viltots. Ko vēl varētu atcerēties? Ahā, reiz tiku redzējis Kaktiņu ar torti rokās. Ļoti labi — tas pierāda kukulošanas mēģinājumu. Sūdzības beigās uzrakstīju

«Labvēlis» un iemetu sūdzību pastkastītē.

Kamēr komisija pārbaudīja minētos faktus, sacerēju vēl divus ziņojumus par Kaktiņa morālo seju un dienesta stāvokļa jaunprātīgu izmantošanu.

Vienlaicīgi ar trešo komisiju mūsu kantorī ieradās Pickulis. Saulē iededzis, atpūties un enerģisks. Kad es viņam pastāstīju, ka pēdējā laikā pār Kaktiņa galvu birst viena sūdzība pēc otras, viņš salika rokas un nopūtās.

— Un es biju pārliecināts, ka tas ir godavīrs! Atceros, toreiz sapulcē Kaktiņš par tevi teica ļoti cildinošus vārdus. Apzinīgs darbinieks, sirsnīgs kolēģis un tā tālāk. Man, zini, mute palika vaļā!

E. BRANDS

— NEKAS ĪPAŠS: KLIENTEI KLEITA NE VISAI PATIKA...

E. RUSMANIS

STAPR CĪTU

Dažam pietiek ar to, ka citam kaut kā trūkst.

Uzskata, ka apetīte rodas nevis ēdot, bet uzkožot.

Priekšlikums: leviest pīppauzes — pārtraukumus smēķēšanā darba laikā.

Ja galvā tukšums, nepieciešams ciets pauris.

No kļūdām mācījās, kā tās slēpt.

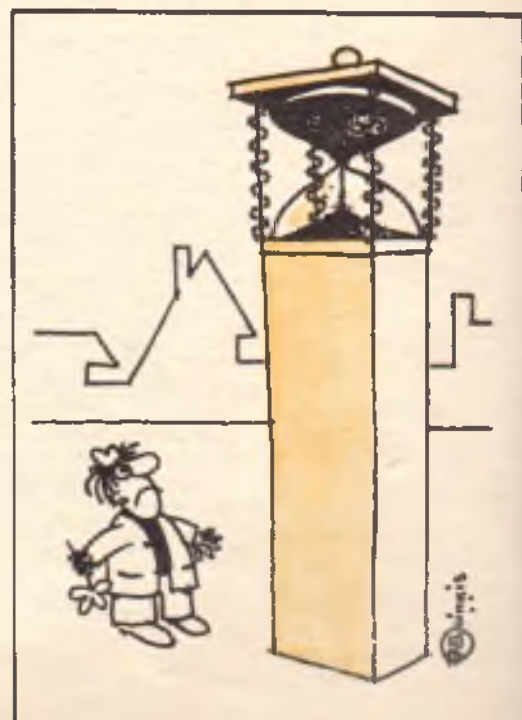
Vērtīga īpašība: — arī muļķību nostrādāt tā, ka atstāj vislabāko lespaidu.

Ābols no ābeles tālu nekrīt — maz cerību, ka lekrītis tirdzniecības tīklā.

Neapmierinātību ar dzīvi līdzsvaro apmierinātība ar sevi.

Mīļā miera labad pat nelaime nāk klusu, nevis brēkdama.

A. Leļņš

— VAI TĀ DĀMA TEVI PAZĪST?
— NEPAZĪST VISI VIŅA CER, KA ES VIENREIZ SĀKSU MAKSĀT ALIMENTUS!

G. VINDEZIS

LŪK, KUR TAS JOKS!

— Darbības, kas īsti neatbilst... hm, hm... likumā pieņemtajām normām, dažkārt mēs varam saskatīt zināmu humora momentu, — kādu vakaru, sēdēdams pie tējas tases, neizdibināmo lietu izmeklētājs Knipsis domīgi sacīja.

Šāda sentence tik ļoti neatbilda slavenā deduktīvās domāšanas metodes meistara raksturam, ka Knipsis, izcilā detektīva līdzgaitnieks, tūlīt uzmanīgi apvaicājās:

— Vai ir kaut kas noticis?

— Kaut kas notiek vienmēr un pastāvīgi, — Knipsis mīklaini atteica. Un tūlīt pat pajautāja: — Vai tu zini, kur atrodas Vissavienības Centrālās arodbiedrību padomes Galvenās kapitālās celtniecības pārvaldes Latvijas celtniecības un montāžas pārvalde?

— Ja nemaldos Jūrmalā.

— Pilnīgi pareizi, Jūrmalā Aizputes ielā astoņi. Un ar ko tā īpaši izceļas?

Ilgajos draudzības un kopējās sadarbības gados Knipsis bija iepazinis Knipsi pietiekoši labi, lai saprastu, ka šie jautājumi netiek uzdoti gara laika pēc. Tādēļ viņš atbildēja ārkārtīgi uzmanīgi.

— Nu... ar to, ka šī pārvalde veic celtniecības... un montāžas darbus...

— Hm, tev patiesām taisnība. Bet tikai daļēji. Pārvalde ir slavena arī ar kadru mainību! Un ar veidu, kādā strādniekus un kalpotājus šeit pieņem darbā, atlaiž, pārvieto uz citu darbu un tā tālāk. Vai tas nav jautri?

Taisni neticami, bet Knipsis, šis vienmēr nosvērtais domātājs, to vakar bija noskanots humora toņos.

— Ja vēlies, varu tev pastāstīt dažus jautrus gadījumus, kas liecina par šīs pārvaldes dažu darbinieku darba stilu, — Knipsis piedāvāja. Knipsis sarauca pieri:

— Cik man zināms, tur strādā ļoti nopietni un ļoti cienijami cilvēki.

— Tā tas patiesām ir. Taču paklausies tikai trīs piemērus, kā pārvaldē kārtu kadru lietas.

Pirmā joku stāsts

Pārvaldes kadru daļā ir pavēļu grāmata. Un tajā, starp citu, lasām:

«Pavēle Nr. 3-K no 15.01.1980.

(16)...Atlaist no darba B. Kļimoviču no 1979. gada 5. decembra.»

Šī pavēle atsaucas uz arodbiedrības vietējās

komitejas protokolu Nr. 3. Taču, ja pašķīrām protokolu Nr. 3 vai pat arī Nr. 4, tajos nekā tamlīdzīga neatrodami!

— Gadās, — Knipsis prātīgi teica.

— Nesaki vis, — Knipsis iebilda. — Šeit gandrīz katra pavēle par atlaišanu uzrakstīta greizi. Gada laikā administrācija atlaidusi ar nepareizi noformulētām pavēlēm piecpadsmit cilvēkus.

— Nu, bet toties darbā šeit cilvēkus pieņem ļoti pareizi un likumīgi, — Knipsis palika pie sava.

— Tādā gadījumā, — Knipsis aizrādīja, — klausies tālāk!

Otrā joku stāsts

— Vispirms atļauj iepazīstināt tevi ar 1980. gada 12. jūnija pavēles Nr. 60-K otro paragrāfu: pieņemti darbā pilsoņi A. Simonjans, G. Movsesjans, S. Tatajans, V. Jericjans, K. Simonjans, K. Markajans un H. Karapetjans — bez darba grāmatinām! Vai tas nav jautrs gabals? Un tagad — vēl viens gadījums.

Trešais joku stāsts

1980. gada 15. septembra pavēle Nr. 95a-K. Pirmais punkts:

«Krāsotāju Melēvicu I. E. uzskatīt par atlaistu sakarā ar pārbaudes termiņa izbeigšanos no 1980. gada 15. maija uz paša vēlēšanas.»

— Kas šeit ir slikts? — Knipsis paraustīja plecus. — Kas šeit nepareizs?

— Lūk, kas! — Knipsis iedegās. — Pirmkārt, pieņemot Melēvicu darbā, 16. aprīļa pa-

vēlē Nr. 34 nekāds pārbaudes termiņš netiek minēts! Otrkārt — pēc pirmā maija Melēvics darbā vairs neieradās, un darbu vadītājs S. Miļauskis, nevienam ne vārda neteicis, izsvītroja viņu no algu tabeles. Kadru daļā to pamanīja tikai pēc četriem mēnešiem. Un pēc šiem četriem mēnešiem Miļauskis uzrakstīja pārvaldes priekšniekam ziņojumu, ka, lūk, Melēvics strādājis tikai līdz 30. aprīlim. Ievēro — līdz 30. aprīlim! Pēc šāda ziņojuma saņemšanas kadru daļa sparīgi ķērās pie kārtības ieviešanas, proti, nosūtīja Melēvicam šādu vēstuli:

«Uzliekam Jums par pienākumu līdz š. g. 22. septembrim iesniegt paskaidrojumu vai attaisnojošus dokumentus par Jūsu darba kavējumiem no 1980. gada 15. jūnija. Pretējā gadījumā Jūs tiksiet atlaists par ilgstošiem darba kavējumiem.»

— Kur paliek laika posms no trīsdesmitā aprīļa līdz piecpadsmitajam jūnijam? — Knipsis jautāja.

Knipsis paraustīja plecus.

— Klausies tālāk! Ko dara Melēvics pēc šādas vēstules saņemšanas? Viņš raksta pārvaldes kadru daļai atbildi, kurā lūdz atbrīvot viņu no darba sakarā ar pārbaudes termiņa izbeigšanos 15. maijā. Kadru daļa tam laipni piekrit. Pēc četrarpus mēnešiem! Vai nav jauki?

Knipsis labu brīdi pētīja savas plaukstas, tad nopietni palūkojās uz Knipsi.

— Un tomēr tev nebija taisnība.

— Oho! — Knipsis iesaucās.

— Jā, jā. Kur šeit humors? Kur joki? Es personīgi šeit saskatu tikai — kā tu izteicies, — darbības, kas neatbilst likumdošanas normām. Un punkts.

— Redzi, — Knipsis rāmi paskaidroja, — es tev pastāstīju tikai trīs piemērus. Taču šādu piemēru mūsu jaukāajā pārvaldē ir desmitiem. Visas šīs pavēles sagatavojis kadru sagatavošanas inženieris Šaihulla Sakajevs, parakstījis pats priekšnieks Ivans Pripadčevs un akceptējis vai arī nelicies par tām ne zinis vietējās komitejas priekšsēdētājs Aivars Vilciņš.

— Jā, bet kur paliek joki? — Knipsis neatlaidās.

— Kā?! Tu taču pats teici, ka tie visi esot ļoti nopietni cilvēki!

B. KRASTIŅŠ

Zili brīnumil Noticis neticamais. Plaši pazīstamais gardēdis, lielais ogu džemu un ievārtjumu cienītājs, slavenais abstrakto un neabstrakto zinātņu doktors profesors Dižprātiņš pirmo reizi savā mūžā nonācis sprukās.

Visiem vēl spilgtā atmiņā profesora augsti zinātniskais strīds ar botāniķiem, kas atainots «Dadzē» šā gada 4. numurā. Dižprātiņa izvirzītā tēze apgrieza ar kājām gaisā līdžinājo priekšstatu par Latvijas visretākajiem augiem. Ar loģisku apsvērumu palīdzību viņš, tā likās, pierādīja, ka pie tādiem jāpieskaita avenāji, arkšķogulāji, jānogulāji, upenāji un citi ogulāji.

Profesors savu jaunsastādīto izmirstošo augu uzskaitījumu jau gatavojās pārreksētī tīrreksētā, kad pēkšņi saņēma dokumentu, kas atgārnī apgriežto priekšstatu nostādīja atpakaļ uz kājām. Latvijas PSR Augļu un dārzeņu saimniecības ministrija ziņoja, ka ogu dārzu platība mūsu republikā nemiēģīgi palielinās. 1975. gadā Latvijas kolhozos un padomju saimniecībās bija 640 hektāri ogu dārzu, bet jau 1980. gadā tādu bija 710 hektāri. Vēl straujāk šajā laikā audzis valsts iepirkums: 460 tonnas ogu 1975. gadā un 1116 tonnas ogu 1980. gadā.

— Kā es varēju tik smagi kļūdīties? — iepazīnīs ar dokumentu, Dižprātiņš nočukstēja, un rūgtums par kļūdu viņa sirdī mījās ar prieku par augošajām ogu ražām. — Urā! Tāpat tomēr neizmirst...

Paradīs savā garajā profesora mūžā neatstāt nevienu «a» bez punkta, Dižprātiņš tecinūs vien devās uz Latvijas PSR Tirdzniecības ministrijas pārtikas preču vairumtirdzniecības kantora konservu nodaļu, — lai uzzinātu, kā līdž ar ogulāju platības un valsts iepirkumu palielināšanos pēdējos gados augusi ievārtjuma ražošana.

Ak vai! Statistika, kurai piemīt īpašība zināt visu, pavēstīja: ievārtjumu un džemu ražošana mūsu republikā gājusi mazumā. Pirms trim gadiem pārtikas preču vairumtirdzniecības kantoris no ražošanas apvienības «Latvijas konservi» un ražošanas apvienības «Latgales konservi» saņēma un nodeva tirdzniecības tīklam 1 423 000 burciņu augļu un ogu džema un ievārtjuma. Pirms diviem gadiem šis skaits saruka līdž 1 168 000, bet pagājušajā gadā samazinājās vēl vairāk — līdž 666 tūkstošiem.

Tas bija ļoti smags trieciens profesoram, saldās ogu produkcijās mīļotājam. Un pagaidām nepārkožams rēksts augsti mācītajam zinātņu doktoram, kas savā ilgajā profesora mūžā līdž šim bija spoži atrisinājis neskaitāmus šķērtami neatrisināmus uzdevumus. Jau vairākas dienas Dižprātiņš nīkst pie sava darbagalda un lauza galvu, cenždamies atrisināt paradoksālu mīklu: ogulāju platība aug, ogu iepirkumi palielinās, bet ogu konservu ražošana samazinās... Tīc nu gudrs!

Z. ATIS

— UZ SARKANO VĪNS TURESI

U. MEZAVILKS

ZIEDONIS PURVS

Darbā tev vienas pūles:
Ka tikai nepārpūlies...
Svarīgi — nevis strādāt,
Bet zināt, kas tev
nav jādara.

*

Gudrais apšaubā ari to,
ko pilnīgi droši zina.
Muļķis nēsaubās ne par ko,
par savu
gudrību pārliecināts,
Pat — ja nezina īl neko.

*

Saka: tas nekļūdās,
kurš neko nedara.
Lielākā kļūda ir tā,
ka — neko nedara.

*

Kliedz: nost ar kreiso precīl
Amorāls tāds blats!

Kādēļ nu vairs traci neceļ
Tava modrā acs?

Nodziest sirdsapziņas svece
Tam, kam — pašam blats.

KLEKSIŠI

«Pēc tam, kad ciema sievas atņēm Davidovam atslēgas un to piekauj, kolhoznīeki sāk uzticēties viņam.»

«Aspazija attraucas no saviem skoles biedriem un aizraujas ar pasaules klasiķiem.»

«Salikts pakārtols teikums ir tāds teikums, kas iesākts kārtot, bet vēl nav pabeigts kārtot.»

«Romāns kļuva par rokasgrāmatu, ko lasīja fermās un tīrumos dienu un naktī.»

«Andris bija jauks, tievs, nabadzīgs kalpa puisis, bet Mālnieks vecs, resns, bagāts vīrs ar laukainām acīm.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis
A. BARISJANS

Amatnieki

— VARI MAN TICĒTI LIELAM BŪT IR BRĪ-
NISKĪGI!

D. BREIKSS

SIENA LAIKA KRIKUMI

MOZĪBA UN TRĪS DIENAS...

...būs vajadzīgas, lai pieradinātu pie kārtības Limbažu rajona kolhoza «Komunārs» traktoristus Andri Ločmeli un Ivanu Pavliču, ja saimniecības vadītāji un speciālisti turpinās leģitīmi izturēties pret viņu disciplīnas pārkāpumiem. Autoinspekcijas darbinieki abus vīrus iereibušus nocēla no agregāta, bet pēc pusstundas abi jau atkal ar to pašu traktoru ziņģēdami stūrēja tālāk.

...acīmredzot ir pilnīgi pieņemams laiks, lai pārlecinātu Gulbenes rajona Litenes padomju saimniecības vadītājus, ka tad, kad darbs pabeigts, zāles miltu ceha durvis jāaizslēdz un gatavā produkcija nav jāpamet nenoslēgtā noliktavā.

...varbūt arī nepaies, bet savs laiciņš gan, kamēr Limbažu padomju saimniecības AVM agregāta apkalpei būs pilnīga skaidrība par konservantu lietošanu. Vismaz siena laikā šī lieta bija visai tumša — saimniecības speciālisti nebija ne parūpējušies par konservantu sagādi, ne arī devuši precīzus aprēķinus to lietošanai.

A. KNIEDE

I. MELGAILIS

Sabojājās krāsainais televizors. Izsaucu meistaru. Atnāk tāds jauns, patīkams cilvēks — dienviņslāvu kurpes, franču velveta bikses, japāņu neilona jaka, ūsas ā la Mihails Bojarskis. Nopēta mani, vecu vīru, no galvas līdz kājām, izņem no sava eleganti padīlūšā čemodāniņa mazītiņu skrūvgriezi un sāk knibināties gar spolītēm un vadiņiem. Pēc brīža jaunais cilvēks ieminas:

— Strukturālajā ķēdē bojājums.

Es pamāju ar galvu.

— Akustiskais stabilitrons izskatās šaubīgs, būs jāremontē — viņš saka.

— Neko darīt, — padevīgi atbildu.

— Noteikti jāmaina kvazielektroniskais sinhrofazotrons, — pēc piecām minūtēm viņš paziņo.

— Jūs jau, meistars, labāk zināt.

— Aparāts jāved uz darbnīcu. Rublīšus sešdesmit tas noteikti vilks, — viņš saka ar metālisku pieskaņu balsī un izraksta kviti.

— Ne jau nauda dzīvē ir galvenais, — es

saku. Ar amatniekiem labāk nedingēties zinu no savas pieredzes.

— Klientam vienmēr taisnība. — seko no mazāk pazīstama tēze.

— Bija patīkami sastapt tik ziņošu meistaru, — es atvadoties saku.

— Visu labu, tēvocīt!

Līdzko dzīvokļa durvis aizcirtušās mana nedaudz saliektā mugura iztaisnojas. Pa guļamistabas logu noraugos, kā viņš izrullē no stāvvietas savu veco «Zaporožecu» garām manam superluksam.

Pirms nedēļas redzēju viņu ievācamies jaunā dzīvoklī. Rajonā, kur esmu iekārtojies par santehniķi trijos dzīvokļu ekspluatācijas rajonos. Un, lai izkrit mani pēdējie mati, jā ūdens krānu bojājumu labošana un hidroinamiskā pārtraucēja remonts viņam nevilk rublīšus deviņdesmit!

VILNIS VITOLS

KAUTRĪGIE UN NEKAUTRĪGIE

Fotografēšana ir mans hobijs. No fotoaparāta es nekad nešķiros. Pats par sevi saprotams — es nemu aparātu līdzi, kad eju pastaigāties vai braucu komandējumā.

Daudzi amatieri aizraujas ar dabas skatiem, bet man patīk cilvēki. Izvēlos kādu savdabīgu darbarūki un knipsēju, filmu neželodams. Parasti neviens neatsakās pozēt. Īpaši — ja pasaku, ka bildi taisīšu avīzei.

Dienmēl Krāslavas rajonā nesen man nācās piedzīvot sāpīgu neveiksmi. Braukdams cauri kolhozam «Molodaja gvardija», pie siena šķūņa pamanīju pulciņu kolhoznieku, kas, rokas vicinādami, kaut ko skaļi pārsprieda ilgi negudrodams, vērsu pret viņiem fotoobjektīvu. Taču man par izbrīnu kolhoznieki pajuka kā izbiedētu zvirbuļu bars.

— Ko nu mūs, ko tu mēs... — slēpdamies cits aiz cita, viņi teica, — bildējiet labāk brigadierī! — un parādīja vīru, kas sēdēja uz zirga.

— Citreiz priekšniek, citreiz! — brigadieris iesaucās un, saraustījies pavādu, aizauļekšoja prom.

— Droši vien fotogrāfi šeit reti iegriežas! — es nospriedu un sāku virzīties uz netālu stāvošā traktora pusi, pret kuru atspiedies viens puisis pašlaik vilka kuplu dūmu.

«Īss atpūtas brīdis pēc garas darba stundas» — tādu parakstu biju nodomājis dot savam uzņēmumam.

Pamanījis manās rokās fotoaparātu, puisis nometa smēķi un sāka steidzīgi kāpties atpakaļ.

— Pagaidiet! Jūsu bilde būs avīzē! — es saucu, cerēdams, ka bēgļis apstāsies. Kur nu! Šis pielika soli un iebēga mežā.

Sašutis par tādu rīcību, gāju pie vietējā tautas kontroliera.

— Bēg jau tikai viena daļa, — paskaidroja kontrolieris. — Nāciet man līdzi es jums parādīšu drošākos. Varēsiet fotografēt, cik vēlaties.

Tautas kontrolierim izrādījās taisnība. Pulks sievu un vīru, kas cītīgi strādāja pie lopbarības sagatavošanas, prom nebēga un ļāva sevi fotografēt. Arī viņu priekšnieks nelēca zirgā un neaulekšoja prom. Un pat šoferis, kas pašlaik nomainīja mašīnai riepu, nenobijās no mana fotoaparāta un mierīgi turpināja darbu.

Izdarījis pāris desmitu interesantu uzņēmumu, apmierināts devos mājup. Un tomēr viena doma man nedeva mieru. Kāpēc tie kolhoznieki kurus man parādīja kontrolieris, neiebilda ka es viņus fotografēju, bet citi,

kurus es pats sastapu, par fotografēšanos negribēja ne dzirdēt?

Atgriezies redakcijā, izstāstīju savas likstas kolēģim Henhūzenam, kas arī nesen bijis Krāslavā.

Noklausījies manu stāstījumu, Henhūzens brīdi ieskatījās savā bloknotā, tad iesaucās:

— Nav nekāds brīnums, ka tie vīri, kas stāvēja pie siena šķūņa, neļāva sevi fotografēt! Viņi noteikti bija slinkuma lāpītāji. Tur tādu netrūkst.

Un, tā kā es neticīgi grozīju galvu, Henhūzens man nolasīja vienu izziņu:

«Pērnā gada jūlijā divdesmit divi «Molodaja gvardijas» kolhoznieki noslinkoja visu mēnesi un sabiedriskajā darbā nepiedalījās nevienu dienu. Kopsummā tūkstoš deviņi simti astoņdesmitajā gadā bez attaisnojošiem iemesliem nokāvētas četri tūkstoši divi simti trīsdesmit sešas darba dienas. Bet šā gada pirmajā ceturksnī jau tūkstoš trīs simti septiņdesmit četras...»

— Tu runā par ierindas kolhozniekiem... — es Henhūzenu pārtraucu. — Bet kāpēc no manis baidījās brigadieris?

Henhūzens atkal ieskatījās bloknotā un nolasīja vēl vienu izziņu:

«Molodaja gvardijas» brigadierī arī paši kavē darbu. Piemēram, brigadieris Mackevičs šā gada janvārī neieradās darbā astoņas reizes, bet brigadieris Kudrjašovs un Prokofjevs martā pa divām dienām katrs.»

— Nu bet traktorists? Kāpēc viņš bēga? — es turpināju iztaujāt. — Mehanizatori taču ir visdisciplinētākie vīri.

— Ko viņam citu atlika darīt? — Henhūzens iesmējās. — Īpaši, ja tu vēl uzsauci, ka fotogrāfiju nosūtīsi avīzei. Cik man zināms, «Molodaja gvardijas» mehanizatori pērn nobumbulējuši trīs simti četrdesmit septiņas darba dienas! No četrdesmit septiņiem vīriem izstrādes normas izpildījuši tikai seši. Bet tādi spēka zari kā Melderis un Venclavs sezonas laikā divdesmit piecas dienas jutuši kājās tādu vājumu, ka nav spējuši nokļūt līdz saviem traktoriem...»

— Bet kāpēc tad šie vīri un sievietes nekautrējās un nebēga prom, kad viņus fotografēju? — es rādīju Henhūzenam atvestās bildes.

Ieskatījies fotouzņēmumos, Henhūzens atbildēja:

— Šiem strādājošiem nav ko kautrēties par savu darbu. Tie taču nav «Molodaja gvardijas» kolhoznieki, bet talcinieki.

J. JAUNIS

BULGĀRU SATĪRAS UN HUMORA IZDEVUMS

— EJ DZIĻĀK, MĪĻAIS DRAUGS! NEBĪSTIES! JA KAUT KAS GADĪSIES, ES TEV PASVIEDĪŠU GLĀBŠANAS RIŅKI.

G. SIMEONOVS

— JA TU TĀ GRIBI, KĻŪSTI PAR FUTBOLISTU, LAI TAD TEVI IZSVELPĪ VISAS PASAULES STADIONOS!

G. GALAKOVS

— ES NESAPRATU, ŠEF, KĀD RUNĀJA PAR KĀRTEJĀS VIDES SAGLABĀŠANU, VAI AR TO DOMĀTA DABA VAI MŪSU RADINIEKI...

P. GELIS

S. MINCEVS

KANTORA KRĒSLS.
R. RACEVS

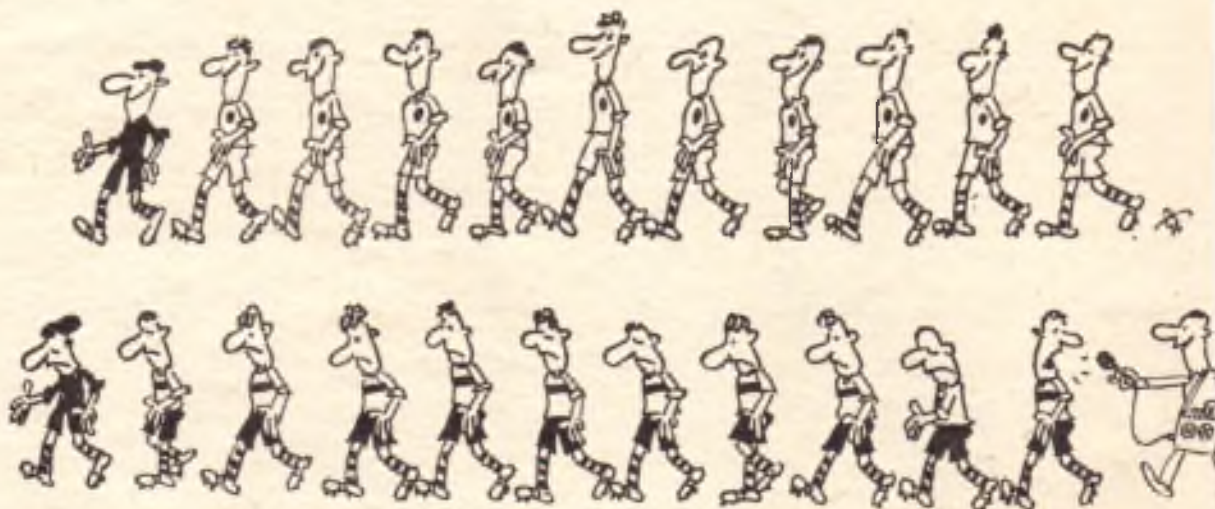
— KĀPĒC NETURI ACIS VAĻĀ? VEDĪŠU TEVI PĀRBAUDI!

— BET ES JAU NO TURIENES BRAUCU!

G. ČAVDAROV

G. VEDRODENSĶIS

— KO VARAT PATEIKT PAR SPĒLI!

— NEVARU NEKO PATEIKT, TĀPĒC KA MANIS UZ LAUKUMA NEMAZ NEBIJA.

D. DONEV

Antona pagrabā

Nevarētu sacīt, ka mūsu priekšpilsēta šis bija vienīgais veikals — pagrabā, kam loga rūtis atradās vienā līmenī ar garāmgājēju papežiem. Bet neba to varēja minēt par vienīgo veikala trūkumu! Vēl tur bija tumšs, mitrs un auksts. Kā jau pagrabā jābūt. Un kur tad astoņi riebigie pakāpieni, ko vajadzēja pārvarēt ikvienam, kas bija ienācis galvā pirkties šajā ūķī. Taisni tā — pārvarēt. Gan augšā, gan lejā kāpjot. Tā jau tikai liekas, ka uz leju iet vieglāk. Ne visur, miliši, un ne vienmēr! Šeit vajadzēja turēt muguru allaž stingru un apziņu tādā gatavībā, ka ik mīļu britiņu tu vari nožauties uz dibena. Jo kāpnes jau no laika gara rādījās šķībi, uz priekšu sagāzušas, ieliekas. Turklāt, gadiem ejot, betons nodila. Taču tas vēl nebūtu nekas, ja visos gadalaikos, karstas vasaras dienas izņemot, pa šiem kāpieniem uz leju netecējusi žurga un ielas dubļi, kuros mērcās bīksu gali un mēteļu apakšmalas.

Katrā ziņā bode-nebija no tām, uz kuriem vietējā tirgotāju priekšniecība ved ciemiņus pārņemt pieredzi vai kā citādi izrādīties. Šim nolūkam netrūka citu objektu. Tikai divus kvartālus tālāk no pagriba slējās smuka celtīte vienos stiklos, spožiem bleķiem gar stūriem. Pirms jaunais veikals vēl bija vēris durvis, tauta trāpīgi iekristīja to par akvāriju.

Laikmetīgās būves necilo, bezmaz zemē iemieto radnieku no nezin kādiem laikiem dēvēja par Antona pagrabu. Nē, bet tas nebūs pareizi — no nezin kādiem. Var taču izskatīt pavisam precīzi — kopš tā brīža, kad šeit pie dažādiem darbiem, kas sastāv no stiepšanas, vilkšanas, nešanas un visādas kraušanas, pieņēma Antonu. Garu, uzkumpušu dēlīti, kam deguna krāsa visai pasaulei spilgti liecināja par to grēku, kas arī citādi nebija noslēpams. Un vai Antons centās kaut ko slēpt? Nekad un nemūžam!

— Anton! Man vairs nav cukura! — no vienas letes kliekda mollīgā Tijs.

— Atnes kādu kastī ar sarkanajām bietēm! — piebilda dārzeņu tirgotāja Maija.

— Būs tas biežpiens vai nebūs? — pietiekami skaļi jau nezin kuru reizi jautāja pieniniece Anna.

Visas trīs kopš agra rīta kā šaudīklas grozījās gar savu precī, jo nopnēmju netrūka. Tirgošanās gāja no rokās tik naski, ka tur katrai būtu vajadzējis savu atsevišķu krāvēju, nesēju un stūmēju. Antons tā arī sprieda — viens nekad netiks galā ar to, kas pa spēkam labi ja trim brašiem tēvaiņiem, tāpēc nav prāta darbs rauties kā nemanā.

— Un kas tad ir, ja tev nav cukura? — viņš pie sevis purpināja, iedams pa noliktavu arvien tālāk projām no saucējām balsīm. Uz to pusi, kur gar durvīm kāds grabinājās. Paskatīsies, ko cilvēkam vajag, ja ribina bez mītēšanās. Paskatīsies un iedos ar tās bites. No mazas pagaidīšanas vēl neviens nav nomiris, turpreti...

— Atkal krogsl! — pēc kāda britiņa klaiģāja Anna, atnākusi raudzīt biežpiena kannu. — Atkal viens saules brālis gadījies, un abi liek valā! Nē, es tūlīt pat ar atļūgumu eju uz kantori. Vai tad šitā var strādāt? Pati nenesīšu neparko! Varbūt es esmu stāvokli, ko var zināt!

— Ne jau te krogsl un ne jau te kas, — atņēmis no mutes lielās viņa pudeles kaklu, Antons mierīgi atsaučās. — Vajag tikai cilvēkam ienākt pasildīties, kad šis jau auro...

Tādas un līdzīgas valodas atkārtotās dienā vairākas reizes. Apmēram vienādi Antona darbu vērtēja visas trīs pārdevējas. Un pilnīgi likumsakarīgi viņa klūmīgās dzīves un nākotnes apspriešanās iesaistījās arī pircēji. Pareizāk sakot, šīs sabiedrības daļas sīviešu kārtas pārstāves.

Ak, kā te gāja! Protams, vispirms pamīšus visas nosvētīja Antonu. Tad sākās visādu

nas un žurku indēšanas receptes, zāles pret bezmiegu un caureju, šuvējas adresi un visu pārējo, kas pieder pie dzīves. Skaidrs, pie beigām Antonu aizmirsa. Kērās pašas klāt kastēm, kannām un maisiem. Stiepa iekšā un ārā kā spēlēdamās, lai tirgošanās raitāk iet. Un, ja arī Antons, kārtējo ciemiņu izvadījis un jauna gaidās garlaikodamies, izlida paskatīties, cik galu galā varētu būt pulksteņi, daudzas acis un rokas modri gādāja, lai viņš ar savu tenerīgo gaitu kaut ko neapgāz vai nesapiļš. Pie viena atkal barā krizdamas virsū Antonam un viņam līdzīgai sēklai. Un tā tālāk. Tāpat kā dienu no dienas.

Protams, svešākam ienācējam svila mēle pajautāt, kālab tad to plēguru nepatīc? Kālab ne Tijs, ne Maija, ne Anna līdz šim nav saskrapstījušas papīra gabaliņu atļūgumam? Un, vispēdīgi, — kāpēc pie durvīm ierīkotajā kastītē guļošā sūdzību grāmata nav ciļāta gadiem ilgi? Jo te tak reizēm gāja valā tāds čudzū mudzū, ka prasīt prasījās pēc salīdzināšanas ar pastaro dienu, kur visi vienā laikā piecēlušies un steidz pieteikties savam radītājam!

Bet tavu brīnumu — uz visiem šiem pašu uzdotajiem jautājumiem tā arī neatbildējis, cilvēks pēc kāda laika atkal ieklīda pagrabā. It kā nejausi, it kā garāmejoj. Grozījās, klausījās un pie sevis brīnījās, kāpēc visādi ma-

nīga un izdomas bagata tirgotāju vadība nav šo vietu iegrāmatojusi par savdabīgu klubu, kur reizē ar necilas mantas iegādi notiek interešu noskaidrošana, sagrupošana un apmierināšana. Un vai tikai tas? Antona pārāudzīšanās sevi izteikušās sievas gāja uz mājām apskaidrotas, rāmas un domīgas — nē tik traki, līdz kociņam, viņu vīri vēl nebija nogājuši kā šis te. Tad jau vēl varēja dzīvot un priecāties!

— Kur Antons? Atkal nav aizvācis tukšo taru! — ierasti skanēja pagrabā no rītiem. — Tak jau dzindz, velna sēklal! Kad vienreiz tas beigsies?!

Izbeidzās pēkšņi. Kāds draugelis, kapeikas sagrabinājies, atstiepa pie Antona pudeli no saimniecības preču veikala jaunā pieveduma. Neesot nekādas vainas, tikai elpa jāaiztur, kad ņem iekšā. Nu, ja tik vien, tad dzīves sīkums! Antons pirmais cēla trauku pie mutes. Un pirmais palika zils. Kā Tijas jaunais mētelis. Kā tinte. Kā vietējā kombināta ražotais džemperis.

— Nav jau pirmā reize — līdz nāvei pārbiedēto publiku nomierināja neparasti asi atbraukušās ātrās palīdzības feldšeris. — Šitos mēs saucam par baklažāniem. Vai nav līdzīgs pēc krāsas, ko?

Veikals vilpoja un šausminājās līdz pašam vakaram un vēl divas dienas. Bet tad kaut kā pietrūka. Nevarēja pateikt — kā, bet trūka. Sievas to juta, tapa arvien klusākas un tādas kā nīgrākas.

— Kur tad Antons? — mēdza apjautāties tās, kuras nāca, atgriezušās no ciemiem, komandējumiem vai cita izbraukuma.

— Antons tika zem autobusa, — viņām atbildēja. Ar tādu apzīmējumu caur slimnīcas sanitāres muti veikālā bija ienākusi ziņa par Antona likteni. Ar autotransportu gan tam nebija nekāda sakara. Vēlākārei Antons tā

galam un briesmīgi sagrābēja pēc iespējas ilgi nedomot. Šo dzelzi tad nu karstu un padevīgu kala un pēc sava prāta locīja dzērāju dakteris. Tik meistarīgi un fiksi ka, būdams pie pilnas saprašanas, Antons pats esot lūgšus lūdzies, lai tak viņam iešuj — vienalga kurā vietā! — tās zāles, kuras valkā dažādi pazīstami mākslinieki. Protams, viņš, Antons, ir tikai grūščīks, bet, cik zināms pie mums visiem vienādas tiesības!

Antons dabūja, ko gribēja. To zāļu nosaukums bija uz tādu vīzi kā autobuss. Sanitāre pateica, kā mācēja. Un vai viņai nebija taisnība? Vai priekš pagriba dzīves tagad Antons nebija miris? Veikalā viņš vairs neatgriezās. Klīda runas, ka pie tās pašas reizes viņu slimnīcā nogrābusi dūšīga lauku sieva un nu Antons protot pat govī slaukt.

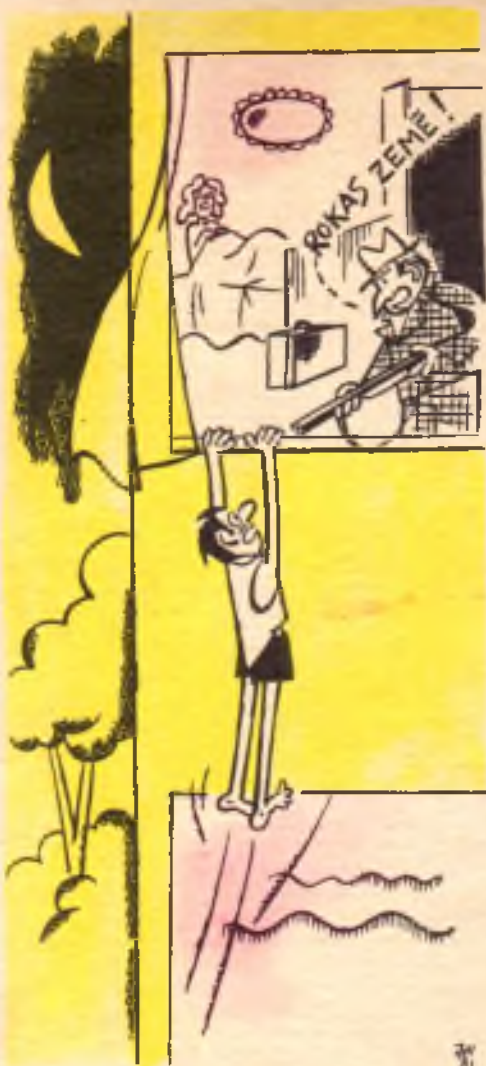
Skaidrs, Tijas, Maijas un Annas priekšniecība pierādīja, ka dabā nepastāv tukšums. Antona vietā uz veikalu atsūtīdama sīku vīreli. Šis jaunais tecēja kā skudriņa, bezmaz no acīm nolasidams triju baltās drēbēs tērptu būtnu vēlēšanos. Atspēries vilka vissmagākos maisus, glītā strēķi krāva piena kastēs un iemanījās izraut brīniņu, lai izslaucītu piegružoto gaņģi. Ja vēl minēsim, ka pudelī šis ideālais cilvēks neieredzēja ne acu galā, tad varētu domāt, ka Tijai, Maijai un Annai nu sākušies bezgalīgi prieki.

Bet pasaule ir neizdibināma. Pārdevējas staigāja sagriezušās un saviebušās. Kā viņām trūka varētu prasīt. Ak, ja Tijs, Maija un Anna to zinājušas! Ja zinājušas, pateiktu arī pastāvīgajām pircējām, kuras ar katru dienu kļuva šerpākas, līdz pārvērtās istās velna mātēs. Kamēr notika nedzirdētais — sūdzību grāmata tika iekleksieta neapmierinātība par sēnalainajiem putrainiem, pie viena apšaubot pārdevēju godīgumu.

Tālāk ikviens varēja pārliecināties, ka skaidra patiesība sakāmajam — jo dziļāk mežā, jo vairāk malkas. Tijs saplēšās ar Maiju tālā jaunībā atblēdīta brūtgāna dēļ. Anna, pašai par vislielāko brīnumu patiešām palika stāvoklī. Draudzīgā un omulīgā trijotne pašķīda. Jaunās pārdevējas uz pagrabu nebija piedabūjamas, fui, tur tak dienām neieskatījās neviens, pret kuru vērts vismaz acis pagrozīt.

Izeju atrada — veikalu slēdza, telpas sāka izmantot kaut kādai noliktavai. Bet laikam jau pret šo vietu bija sazvērējušies visi debesu spēki. Nāca neparasti straujš pavasaris, un palu ūdeņi pa izmitajām trepītēm sagāzās pagrabā, piepildīdami to līdz lūpai. Tirgotāju priekšnieki noskatījās uz glābsanas pasākumiem un atmeta ar roku — ja nav kazai piena lai nav, lai nem pilsētas tēvi pagrabu savā ziņā.

Aizslēgotiem logiem, cieši nobultētām durvīm tas tagad atpušas pēc pārdzīvotajām kaislībām. Un vienīgi kāda veča, no tirgus garām nākdama, piesēž uz akmens pakāpieniem kājas pūtināt. Bet ne viens vien pie sevis pārdomā — nu, nevar tak būt, ka tas Antons, tas plūrkata un slīpkis, būtu tik ilgi saturējis bodi ar piercējiem un pārdevējiem kā vien-nu veselu līcī tā un citādi — blēnas vien-

I. MELGAILIS

M. RĀMANE

E. RŪMANIS

— VAJAG SKATĪTIES, KUR BRAUC!

Sviestmaizes likums

Ikviena, bez šaubām, bus ievērojams sviestmaize divaina kārtā vienmēr kriet ar sviestu uz leju. Ciemiņi allaž ierodas nelūgti. Bet siltais ūdens visbiežāk izbeidzas tieši tai liktenīgajā brīdī, kad jūs nule esat izeiepējies un atgriezies siltā ūdens krānū.

Starp citu, par ūdeni — siltu vai aukstu — nekad neko nevar iepriekš paredzēt. Viss, kas ir saistīts ar ūdensvadu, ir tikpat neapprēķināma stihija kā ciemiņi. Gulbenes rajona Valsts ugunsdrošības uzraudzības inspekcijā jums pateiks skaidri un gaiši:

— Ūdens jautājums ir jautājums, kas sausmīgi iedarbojas uz nerviem. Tiklīdz mēs rajona komunālo uzņēmumu kombinātā sākam runāt par ūdeni, visiem darbiniekiem sāk drebēt rokas un raustīties acu plakstiņi. Bet, ja mēs sarunā neuzmanīgi pieminam tādu vārdu kā hidrants, jāņem talkā validols...

Tā, bez šaubām, ir mistika. Hidranti nemaz tik briesmīgi nav, tie atgādina liela izmēra krānus, un ugunsgrēka gadījumā ugunsdzēsēji pie tiem pieslēdz slūtenes, lai dažos acumirkļos likvidētu ugunsgrēka perēkli. Lai neļautu ugunij plosīties. Lai tautas saimniecībai nerastos neplānoti zaudējumi.

Taču Gulbenē ar hidrantiem var biedēt ikvienu KUK darbinieku, sākot ar direktoru un beidzot ar strādnieku. Tāpēc nav brīnums, ka Gulbenes centrā, laukumā starp kultūras namu, viesnīcu un universālveikalu, nereti var sastapt sausmīgi domīgus vīrus. Vīri paraugās debesis, brīdi vēro kurpju purngalus, atkal paskatās debesis un saka:

— Te kaut kur vajadzēja būt... Te, nūdien, vajadzēja būt!...

mekle, ir viens no ugunsdzēsības hidrantiem. Visi zina, ka hidrantam laukumā jābūt. Taču vieglāk atrast adatu siena kaudzē nekā to sasodīto hidrantu. Siena kaudzi var pārslasīt pa vienam zāles stiebrīgam, bet kā atrast hidrantu laukumā, ja nezināmi asprāši tam pa virsu uzbēruši šķembas un nokļāvuši asfaltu? Rakt zemē ik pēc soļa caurumu? Sābojasi asfaltu. Aicināt pieredzējušus cilvēkus ar minū meklētājiem? Pilsētā var sacelties nevajadzīga panika.

Tāpēc KUK viņi atmet ar roku un dodas prom. Jo to, kurā tieši vietā tie hidranti atrodas, nezina neviens. Tiesa gan, ja var ticēt vecu ļaužu nostāstiem, pilsētā to vajadzētu būt pāri par piecdesmit. KUK laudim zināmas divdesmit septiņu hidrantu atrašanās vietas, bet kur atrodas pārējie, kur palicis hidrants pilsētas centrā — tas ir miglā tīts noslēpums. Ugunsdrošības inspektori, bez šaubām, uzstāj:

— Dodiet pilsētas ūdensavada tīkla plānu! Pazinojiet hidrantu plānoto un faktisko jau! Izlabojiet to, kas labojams!

Bet komunālo uzņēmumu kombināta direktors R. Adamovičs atbild:

— Neko labot nevaram, jo nav rezerves daļu. Plānu dot nevaram, jo plāna vispār nav...

Inspektoriem, protams, šķiet, ka tā nav nekāda kārtība. Viņi uzskata, ka ar ugunsdrošības problēmu risināšanu Gulbenē ir slikti, lai neteiktu vairāk. Inspektori pat uzlikuši b. Adamovičam naudas sodu. Bet ko tas līdz? Biedrs Adamovičs, ja vien gribētu, varētu visiem ugunsdzēsējiem pastāstīt, ka pilsētā ir

Un patiesi! Zem Gulbenes sadzīves pakalpojumu kombināta trikotāžas ceha ēkas jumta savāktas vienkop aptieka ar viegli uzliesmojošiem šķidrumiem, pats cehs, kur ir trikotāžas putekļi, kopmitne ar elektriskajām plītnēm un ražošanas apvienības «Elektrons» cehs ar metināmajiem agregātiem, un tā jo-projām. Lai aina būtu pilnīga, strāvu pievada pa gaisa līniju, lai gan pēc noteikumiem strāva jāpievada pa kabeli.

Tā vien šķiet, šeit darīts viss iespējamais, lai redzētu, kas notiks, ja reiz kāda dzirkstele iekritīs trikotāžas putekļos, ja putekļi uzliesmos, ja liesmas pārmetīsies uz aptieku. Jo ražotnes nav pat nodalītas viena no otras ar ugunsdrošu sienu.

— Vai jūs kādreiz esat redzējuši isti pamatīgu ugunsgrēku? — ugunsdzēsēji vaicā. — Ja neesat, var gadīties, ka redzēsiet. Pagaidām, protams, vēl nedeg, bet, ja ugunsdrošības labā nekas netiks darīts, — degs!

— Nu ko, jūs, ko jūs! — atbildīgās personas kategoriski noliedz šādu varbūtību. — Ja mēs sakām, ka nedegs, tad nedegs. Vairumtirdzniecības bāzes noliktavās taču arī nekas nedeg, lai gan tur sūkpi nenodrošina ūdens spiedienu, ugunsdzēsības akas piemestas pilnas ar dažādām drazām!

Un patiesi, ja paskatās, — nūdien nedeg. Diemžēl ikvienam skaidrs, ka sviestmaize allaž kriet ar sviestu uz leju, ūdens aprūkst tieši tad, kad tas visvairāk nepieciešams un ugunsgrēki izceļas tai brīdī, kad par ugunsdrošību objektā atbildīgās personas ir pārliecinātas, ka viss ir labi.

Ļaimīgi PĀRMIJNIEKI

ā parasti mēs iegriežamies tikai tad, ja mums gribas ēst. Turklāt jāliek vēdā, ka mēs neapmierināties ar maizes gabaliņu pasūtījuši, piemēram, gulaša porciju, lai gribam klāt vēl lociņus, dillītes, s, redīsiņus, tomātus, salātus, pēteruravus un sazin vēl ko. Vārdu sakot, s. Vai dārzeņus — ka jums labāk tik ēdnīcā mums atbild, ka gribēt ir viena interpretācija — kaut kas pavisam cits. Odiem, — ēdnīcas pavāres atbild, mums salāti ir, bet ne lociņu, ne diļļu tā nav.

et rit... — mēs gribam zināt, taču padomju paskaidro:

it dillies būs, toties varbūt nebūs saespējams, atvedīs gurķus. Vai arī to Nezinām.

as atvedīs? — mēs mēģinām precizēt. ā, kas? — pavāres ir patiesi izbrīnīti. — Mēs pašas! Ja vien kaut kur dabūsiņu.

nu kaut kas nevar būt īsti kārtībā! Kērāties pie šī raksta, mēs uzzinājam, kas augļi un dārzeņu vairuma un mazumtirdzniecības apvienībai pastāv līgumi ar sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu, un šajos līgumos skaidri un gaiši ir: dārzeņus ēdnīcām piegādā apvienība savu transportu!

dodamies pie apvienības vadošajiem

Kāpēc nepildāt līgumsaistības? — viņiem am.

Nekādi nevaram to izdarīt, — apvienīri kasa pakaušus. — Redzat, padomju iecības «Rīga» laudis mums savus to un gurķus atved tikai vēlā pēcpusē. Un tad vairs nepagūstam izvadāt...

Aha! Tātad padomju saimniecības «Rīga» laudis tie vainīgie!

Steidzamies turp un aprasāmies, kas un kā.

— Mūsu šoferi dārzeņus no saimniecības izved rīta pusē, — sovhozā «Rīga» mums atbild. — Un tie attālumā līdz augļu un dārzeņu tirdzniecības apvienības noliktavām nemaz tik lieli nav. Bet noliktavu darbinieki uz mūsu šoferu ceļazīmēm neatzīmē laiku, kad mašīnas atbraukušas. Tādēļ šoferi un ekspeditori var braukt kā patik!

Lūk, kur tas suns apraksts! Padomju saimniecība «Rīga» varētu dārzeņus uz noliktavām aizvest daudz ātrāk, bet šoferi un ekspeditori neved! Viņi vizinās pa pilsētu, brauc varbūt uz kino, varbūt uz tirgu, bet noliktavās iegriežas tikai pašā vakara pusē. Tad, kad Rīgas augļu un dārzeņu vairuma un mazumtirdzniecības apvienības transporta viņi jau darbus beiguši. Un līgumsaistības ar ēdināšanas uzņēmumiem pildīt vairs nevar.

Protams, nav jāņem vēdā nekādi blakus apstākļi. Sacisim, aukstuma kameras, par kurām tirdzniecības apvienībā runā jau sen, bet kuru aizvien vēl nav. Ja šādas kameras būtu, ar ko tad varētu aizbaidināt apvienības vīri, kad pievakarē dārzeņus atved no «Lāčplēša», «Olaines» vai «Progresas»? Tagad var pateikt vienkārši: dārzeņus nav kur likt, pa nakti tie sasutis! Un viss ir skaidrs. Vai

arī — ne visai sekmīga plānošana. Jūnija sākumā gluži nejauši izrādījās, ka lapu salāti tirdzniecības apvienībai nav vajadzīgi. Padomju saimniecība «Rīga» 30 tonnas salātu aizveda Ulbrokas cūkām.

Un vēl — vai Lubānas ielas bāzes kraušanas darba mehanizētās iekārtas nesāks rūstēt? Blakus minot, par tām ir izdota krietna nauda.

Tas nu viss tā būtu, starp mums runājot. Nevienš te nav vainīgs. Varbūt vienīgi šoferi. Vai ekspeditori. Citiem vārdiem, pārmijnieki.

Lūk, kā rodas problēmas. Turpmāk, kad ēdnīcā pie tomāta neredzēsīm dillies, bet supā lociņus, mēs pavārus ar liekiem jautājumiem vairs neapgrūtināsim.

Taču, ja tā labi apdomā, ar šoferiem un ekspeditoriem padomju saimniecības «Rīga» un Rīgas augļu un dārzeņu vairuma un mazumtirdzniecības apvienības laudis visus jautājumus varētu nokārtot paši. Bez liekām pūlēm un grūtībām.

Bet tie pārējie jautājumi? Tie, kuriem nu pat tā mazdrusciņ pieskārmies? Kas zina — varbūt par to risināšanu var rūpēties kāda cita augsti kompetenta organizācija sacisim, jaunizveidotā republikas Augļu un dārzeņu saimniecības ministrija?

D. SAULITE
G. ANDRIKA

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

nas direktors kalpotājam:

Man pietiek! Jūs esat atteists!

Atteists? Es biju domājis, ka vergus ne, bet pārdod!

sts, izsaukts naktī, ierodas pie skota un atē tikai nelielu vājumu.

Kāpēc jūs izsaucāt mani trijos naktī? taču nav nekā briesmīga!

Redzat, doktor, naktī ir lētāk zvanīt pa fonu, bez tam es nodomāju, ka jūs šajā noteikti esat brīvs.

unais palīgs jautā apmeklētājam:

Kas tās par zālēm, ko jūs turat atsevišķi, tā blakus kasei?

Tās es dodu tajos gadījumos, kad man dodas izburtot recepti.

unais vīrs kāzu ceļojuma laikā nosūtīja grammu savai māmuļai: «Mums ir ļoti la-Mērija ir burvīga. Esmu laimīgs.»

Iesūtījis telegrammu, māte paraustīja ple-

un teica:

- Tā nu gan ir labā! Jau iemācījusi viņu oti!

oklausījies tēva pāterus par pieticību, s sašūta:

- Bet jūsu paaudze taču arī savā laikā iz-

šķēja pirmo cigareti, pameta vecāku mājas, cējās, radīja bērnus. Kāpēc mēs nevaram

īt to pašu?

- Kā tad saka, ka nevarat? — tēvs nopū-

— REMONTBRIGĀDE PAMETUSI SAVU INVENTĀRU, LAIKAM IR MORĀKSTĪTS!

E. OSS

VAI IR VĒRTS GLĀBT JŪSU PILSĒTU?

50 g. v. Londonas viesnīcas īpašniece Betija Tjūdore pēc 273 mācību stundām galīgi atteikusies no nodoma iegūt autovadīšanas tiesības. Viens no viņas instruktoriem pašreiz ārstējas psihiatriskajā slimnīcā.

Egejas universitātes (Izmirā — Turcijā) zinātnieki nesen pārbaudīja, kā skaļš modernā mūzika ietekmēja mājas dzīvniekus. Pēc izdarītajiem eksperimentiem noskaidrojās, ka cūkai dzirde no šādas mūzikas pasliktinās.

ASV bruņoto spēku virspavēlniecība ir aizliegusi militārpersonām uniformā braukt ar skrituļslidām. Tas kaitējot ASV armijas prestižam.

Cellē (VFR) tika šķērsi teroristu bandu. Viņi bija ievaduši no Šveices sprāgstvielas, pagatavojuši sprāgstbumbas, organizējuši sprādzienus tiesībspēdēs, sinagogās izplatījuši fašistiska saturs krej-lapas. Par šīs bandas vadītāju izrādījās Rietumvācijas Konstitūcijas aizsardzības re-sora darbinieks Hanss-Dīters Lepclns.

Kā ziņo Kanādas prese, šajā gadā par miljonāriem kļūs vismaz 3 cilvēki, kas nav nedz biznesmeņi, nedz gangsteri, nedz politiķi.

Pirmkārt, Kanādas premjerministra Trijūdo pirmā sieva. Kāda izdevniecība apsūtīja viņai 1 miljonu dolāru par grāmatu, kurā būtu aprakstīts, kā viņa šķīrās no vīra, un pēc reizes sniegta informācija par Ņu-Jorkas naktsdzīves priekšiem.

Otrkārt, Monako valdnieka Renē bijušais znots Filips Juno. Viņam apsūtīts miljons, ja viņš neko nerakstīs par savu 27 mēne-sus ilgo laulības dzīvi ar princesi Karolīni.

Treškārt, bijušais Maiami (ASV) policists Čārlzs Veverka juniors. Viņš nogalināja nēģeri, bet tika viņu attaisnoja. Veverka ir noslēdzis līgumu, saskaņā ar kuru viņam ir jāuzraksta grāmata un filmas scenārijs, kurā būtu atainota nēģera nogalināšana un ties process.

Milvokijā (ASV) tika atsacījās apmēri-nāt Bila Beneta prasību samaksāt viņam apdrošināšanas prēmiju sakarā ar apde-dzināšanos — viņam bikšu kabatā bija aiz-degusies sērskābes kārbiņa. Sprieduma mo-tivācija bija šāda: «Noslēdzot apdrošinā-šanas līgumu, jūs apgalvojāt, ka esat ne-smēķētājs. Tātad jums nebija tiesību nēsāt kabatā sērskābi.»

Itālijā nodibināta neparasta sieviešu or-ganizācija. Tā nav oficiāli reģistrēta, bet varas orgāni uz tās darbību raugās caur pirkstiem. Organizācija sastāv no mātēm, kas neregulāri saņem alimentus sa-viem bērniem. Ja kāds no alimentu maksā-tājiem nokavē kārtējo naudas maksājumu, organizācijas trieciengrupa dodas uz viņa māju un vainīgo iekausa. Šī sistēma esot ļoti efektīga.

Sudraba jubileju nosvinēja Kopenhāge-nā (Dānijā) 60 g. v. restorāna īpašnieks un 61 g. v. pensionēta skolotāja, kas bija sa-derinājusies pirms 25 gadiem. Līgava jubi-lejā apjautājās, vai līgavainis nedomā, ka viņiem vajadzētu apprecēties. Saderinātais izlūdzās vēl dažus mēnešus apdomāšanās laika.

Kādā angļu laikrakstā bija ievietots šāds sludinājums: «Esmu blonds, 28 gadus vecs, 1,80 m garš. Abus manus augšdelmus rotā vārds «Džeina». Meklēju iespēju iepazīties ar meiteni, kam būtu šāds vārds.»

Kādā Briseles (Beļģijā) bārā karājas pla-kāts ar šādu tekstu: «Precēti vīrieši nedzi-vo ilgāk nekā neprecējušies — viņiem tas tikal tē šekas.»

Kā ziņo amerikāņu periodiskais izde-vums «International Herald Tribune», sa-karā ar vardarbības viļni, kas patlaban veļas pāri Amerikas Savienotajām Valstīm, dažu štatu valdības atļāvušas pārdoāt lož-metējus tiem, kas ir pārliecināti, ka šie ieroči varētu viņiem noderēt paš aizsardzi-bai.

Apvienotie štābu priekšnieki ierosināja nodrošināt 50 ASV pilsētas pret raķešu uzbrukumu izvērtēt dārgo prettraķešu aizsardzības sistēmu Nike X. Pen-tagons paziņoja, ka pilsētas ir izraudzītas pēc iedzi-votāju skaita, taču noskaidrojās, ka daudzas pilsē-tas, kas minētas sarakstā, iedzīvotāju skaita ziņā ir mazākas nekā tās, kas palikušas ārpus saraksta: Piemēram, Carlstona, Dienvidkarolīnas štats, 76 tūk-stoši iedzīvotāju, Mendela Riversa, bruņoto spēku komisijas priekšsēdētāja dzimtā pilsēta, iekļuva sa-rakstā, bet Sandjego ar 1 miljonu iedzīvotāju sa-rakstā neiekļuva.

Kad senatori un kongresmeņi no neaizsargātajām pilsētām dabūja dzirdēt par sarakstu, viņi aiz dus-mām palēcās līdz pašam Kapitolijs jumolam un daži no viņiem vēl aizvien netiek zemē. Ir pilnīgi skaidrs, ka apvienoto štābu priekšnieku sastādīto sarakstu tā pašreizējā veidā kongress nekad neapstiprinās.

Tāpēc ir jāatrod objektīvāka metode to pilsētu izraudzīšanai, ko aizsargās pret raķešu uzbrukumu. Pēdējā laikā es bieži par to domāju.

Te būs daži mani ierosinājumi. Protams, tas u tikai izmēģinājuma balons, un es gribu redzēt, kā uz to reaģēs apvienotie štābu priekšnieki.

Vispirms vajadzēs izraudzīties 25 pilsētas, kur pie varas demokrāti, un 25 citas, kur pie varas ir re publikāni. Šāda veidā ASV saglabās divpartiju sis-tēmu arī pēc trešā pasaules kara.

Tālāk, sargāšanai jāizvēlas tikai tās pilsētas, kas: 1. ir plaukst finansiālā ziņā. Noteikti jāreķinās a to, ka valstī pēc vispārējā raķešu trieciena radi-sies ekonomiskas problēmas, tāpēc nav nekādas jē-gas tai uzkrāt vēl papildus ekonomiskās grūtība: pilsētās.

Pilsētu aizsardzība pret kodolbumbām izmaksās kā domā Pentagona, 20 miljardus dolāru, kas i visai dārgs prieks. Tas var izraisīt zināmu pretestību nodokļu maksātāju vidū, kuru pilsētas nav paredzēt sargāt pret raķetēm. Šāda rīcība būtu tuvedzīga jo ekonomiski nav iespējams glābt visus, bet pil-soni, kuru pilsētas tiks iznīcinātas, aizies uz viņu pasauli, zinādami, ka viņu maksātie nodokļi pali-dzējuši palikt dzīviem lielam skaitam līdzpilsoņu.

Iespējams, amerikāņi, kas dzīvo laukos un piepil-sētās sāks apgalvot, ka viņiem ir ne mazākas tie-sības uz aizsardzību kā pilsētniekiem, bet tas ir šaur redzes viedoklis.

ASV ir industriāla nācija, un pilsētas mums i vajadzīgas tirdzniecībai, reklāmai, televīzijai un pil-sētas transportam. Laukos, izņemot fermerus, nek-cita nav ko glābt. Turklāt pilsētnieki gērbjas daudz labāk nekā nepilsētnieki un, ja kara laikā būs jāiz-šķiras par vieniem vai otriem, protams jāizvēla cilvēki, kas prot gērbties.

Tātad jautājuma būtība ir šāda: kuras pilsētas jā-glābj? Atbildi varētu atstāt Billija Grehema, kardi-nāla Spelmanā vai Boba Houpa ziņā. Ja viņi ne varēs vienoties, labākais problēmas atrisinājums bū-t televīzijas konkurss «miss antirakete».

Katra pilsēta nosūtīs savu skaistāko meiteni u Atlantiksitiju, tiesneši izspriedīs cik viņa ir skaisti-gudra un talantīga. Žūrija izraudzīsies 50 meitene: katru kļūs par «miss antiraketi», un viņu dzimtā pilsēta iegūs prettraķešu aizsardzību.

Tāpat var piešķirt raķetes Nike X katrai pilsēta kam ir sava profesionāla futbolkomanda. Cilvēkiem taču būs nepieciešama kāda nekāda izklaidēšana: lai aizmirstu ar trešo pasaules karu saistītās neēi-tības.

— MĒS IETEICĀM ABĀM PUSĒM ATTURĒTIES NO UZBRUKUMIEM.

«Ici Paris», Parīze
— Tālu, es tevi iepazīstināšu ar savu modeli!

«Eulenspiegel», Berlīne
— Kas tur ir, netaisiet jokus, laidiet vajā slauķi!

«Urzica», Bukareste

«Dikobraz», Prāga
— Sākšu ārstēt ar akupunktūru, kad šīto sūšu sadurstījis kā sievieti!

«Quick», Minhene
— Tūlīt, kā jums, cienītā, ir vārdiņš!

«Punch», Londona
— Nē, ne tur, mazliet augstāk... Tagad brīnīgīgi!

«Ici Paris», Parīze

«Stern», Hamburga

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiņa. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums, Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 07.08.81. Parakstīts iespiešanai 24.08.81. JT 00251. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiest., 3,71 izd. l. Metāls 110 000 eks. Pasūt. Nr. 1125. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Даданс» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081, Рига, Баласта дамбис 3. 19. Пам. паусты ул. Баласта дамбис 3. Отпечатано в типографии

— Tie bezdarbnieki nav nemaz tik nabagi, ja var tīra prieka pēc svaidīties
ar tomātiem!